

[Ømann.]

Jeg ser hen til, at vi denne gang når en realdrøftelse af disse ting i udvalget og også af de ideer, der er fremsat af andre ordførere. I foråret kneb det jo med at få tid til en tilstrækkelig grundlig realdrøftelse af forholdene.

Finansministeren (Poul Møller): Det har mest været boligpolitikken og langt mindre skattepolitikken, der har været drøftet under denne debat. Jeg kan naturligvis meget vel se sammenhængen. Men man har været inde på boligpolitiske overvejelser for helt andre befolkningsgrupper end parcelhusejerne, og det synes jeg i og for sig ikke tjener noget formål. Jeg skal derfor helt undlade at blande mig i den boligpolitiske debat.

Når der tales om parcelhusejerne, har jeg noteret med glæde, at det fra praktisk taget alle sider bortset fra forslagsstillerne er blevet sagt, at der ikke skal røres ved de nuværende parcelhusejere. Det synes jeg for så vidt er meget beroligende; det virker med til, at ikke dette forslag og den debat, vi fører i dag, giver anledning til nye købs- eller salgsbølger på parcelhusmarkedet, som jo er meget følsomt over for de skattemæssige forhold, der her er tale om.

Jeg kan ikke være enig med hr. Ømann i, at der ikke foregår en opsparring i parcelhuse. Det er rigtigt, at der naturligvis også foregår en stor gældsætning i parcelhuse; men gælden afdrages dog efterhånden, og det er vel trods alt kun i de færreste tilfælde, at afdragene afløses af tillægslån. Jeg tror, at der for de fleste familiers vedkommende foregår en jævn opsparring i parcelhusene, og man kan se af salgsstatistikken, at de fleste også har fået en formueforøgelse; den dag de sælger huset.

Når hr. Ømann spørger, om regeringen vil nøjes med kun at tale om toæresopsparring, vil jeg gerne sige, at det er bekendt fra statsministerens åbningstale og fra åbningsdebatten, at vi i de nærmeste dage kan vente et resultat fra det såkaldte Kurt Hansen-udvalg, som netop beskæftiger sig med lånegrænser og obligationernes fremtidige løbetid. Det vil have stor betydning for bedømmelsen af hele dette område, og derfor skal jeg ikke i dag gå ind i en yderligere debat, men blot konstatere, at

regeringspartierne så lidt som regeringen — og jeg forstod også socialdemokratiet — vil kunne gå ind i en realitetsdrøftelse af dette forslag, men nok gerne vil deltage i en belysning af de problemer, forslaget rejser.

Grünbaum: Jeg tror, man må gøre sig klart, at hvis man overhovedet skal nå frem til en løsning af de problemer, vi taler om her i dag, må man simpelt hen sige, at der ikke må røres ved de nuværende parcelhusejeres forhold; de må ikke forringes. Jeg har interesseret mig for dette spørgsmål i mange år, og det var noget af det første, jeg beskæftigede mig med, da jeg blev finansminister i sin tid. Jeg skal gerne indrømme, at jeg da blev klar over problemer, som jeg ikke havde været klar over tidligere.

Politisk set er jeg slet ikke i tvivl om, at hvis man overhovedet virkelig mener, at man vil have ordnet noget her, er det de fremtidige parcelhusejere, man må koncentrere sig om, og eftersom det er inflationsbekæmpelsen, der er et af de væsentlige motiver til at tage sagen op, er det også dér; man først og fremmest skal sætte ind; det er de fremtidige parcelhusekøbere og parcelhusbyggere, der ellers er med til at fremme inflationen med de regler, vi har nu. Jeg nævnte ved den behandling, vi havde i foråret, grundpriser i Birkerød på 120.000 kr.; det er jo almindeligt i dag for små stykker jord på 700 m². Når det er sådan, er der slet ingen tvivl om, at det er parcelhusreglernes rentefradrag, som gør, at mennesker med forholdsvis beskedne indtægter, de funktionærgrupper, som bor deroppe, er i stand til at købe huse, hvis grund koster 120.000 kr. Derfor er der fornuft i at tage spørgsmålet op.

Jeg er nu slet ikke sikker på, at det system, der ligger i den nuværende parcelhusordning, ikke er det rigtige; jeg har ikke hidtil kunnet se noget bedre system. Det er i princippet rigtigt, men det er bare kommet ud af balance, fordi man har haft huslejeregulering i de mange år og så har været nødt til at tilpasse parcelhusordningen derefter. Det er vel også rigtigt at sige, at man ikke i boligforliget har været stærk nok til at sige, at nu skal vi fuldt ud tilbage til det gamle, sådan at vi får balancen mellem ejer og lejer. Det er dér, problemerne